
Liefde is... het Hart laten spreken

Door Etienne Peirsman

Morgen vertrekken Neeto en ik naar de Verenigde Staten. We hebben net gegeten, de heerlijkste tomatensoep met balletjes voor Neeto en 2 nieuwe maatjes voor mij en eerlijk gezegd kan ik geen betere manier bedenken om onze tijd in Nederland te eren.

Eergisteren heb ik een Hartklas beëindigd met die wonderbaarlijke open sfeer... en dan het moment, wanneer op het eind van de klas bijna iedereen met dat open en lichtende aura om zich heen zich weer klaarmaakt om naar huis te gaan. Kijken naar die ogen en de verwondering die ze uitstralen is kijken naar de diepe rijkdom die je in de innerlijke wereld steed op-nieuw kunt vinden.

Hallo Hart, kan je me horen?

In mijn beginjaren als CS therapeut deed ik zelf bijna niets anders dan toepassen wat we in de Basis Ieren. Alleen als het echt nodig was voegde ik er Sphenoid werk, Unwinding of welke andere eenvoudige greep ook aan toe. Het resultaat van deze manier van steeds weer dezelfde grepen toepassen was het opbouwen van een ruime kennis aan wat ik kon verwachten bij de verschillende types mensen. Een groeiproces dat zich langzaam begon te ontrafelen en mijn intuïtieve weten een solide basis gaf.

En dan begon mijn volgende leerfase, toen steeds meer cliënten op mijn pad kwamen waarvoor mijn gewone sessies niet meer voldoende bleken te zijn. Iets ontbrak, want ik kwam steeds weer voor een muur te staan waar ik niet doorheen kon. Dat 'gewoon vragen stellen' het antwoord kon zijn, kwam niet bij me op maar nu, jaren later, weet ik waarom.

Mijn stem was gewoon geblokkeerd: mijn 'avenue of expression' zat pot-dicht. Vandaar dat het niet eens bij me óp kwam om dat prachtige instrument te gebruiken tijdens de sessies.

Dit besef kwam pas toen ik dat probleem deelde met

Dr. John en hij mij uitnodigde voor een korte sessie op tafel waarin hij mij en mijn mediale pterygoid aan de tafel nagelde. Dat was het schot in de roos en sindsdien is het enorm moeilijk die spontane stem binnenboord te houden. Ik merkte natuurlijk dat ik niet de enige was met dit probleem en dit is dan ook de reden dat we in ons programma zoveel aandacht aan de mond met zijn spieren en pezen -en alles erop en eraan- besteden.

Eindelijk kon ik dan mijn eigen weg gaan zoeken in de wereld van het trauma. En toen kwam de aap uit de mouw: ik hield helemaal niet van trauma; wilde er liever niets mee te maken hebben, laat staan dat ik dit samen met de cliënt op de tafel wilde uitzoeken. Ik had gewoon geen zin in al dat 'gedoe' en bij het idee alleen al dat er iemand zou aanbellen voor een trauma sessie brak me het angstzweet uit. Cranio stond echt op het punt om zijn charme te verliezen.

Tegelijkertijd echter was er ook de drive in me om voor eens en altijd samen met de cliënt door die muur heen te breken en ik vond toen een oplossing in een oude passie van me: Biologie! Ik zat vaak te dagdromen op school en het was pas in de Biologieles dat ik echt wakker werd... en plots voelde ik hierin de link naar het praten met het lichaam van de cliënt.

Hoe werken de dingen, over welke systemen gaat het in het lichaam, kun je die systemen ook voelen en kun je tegelijkertijd ook de spanning voelen en hoe beschrijf je dat dan? Al deze vragen begonnen door mijn hoofd te spoken; het was net zoals in de Biologieles: plots ging bij mij het licht aan.

Deze simpele, directe vragen namen het oeverloze van het trauma weg, zowel bij mij als bij de cliënt. Plots was er een kapstok om ook wat aan op te hangen. Ik begon aan een reeks sessies waarin we samen naar het zenuwstelsel

Toen was het een kleine stap naar vragen zoals: "Hoe zou het dan wél kunnen of hoe zou het dan wél moeten zijn?" En die andere mooie: "Wat staat in de weg om die wens waar te maken en/of wie heeft er iets mee te maken? En: "Is dat nog van deze tijd?" Kortom, ik had mijn handvat gevonden en kon nu ook wat gaan bekijken, vooral omdat de cliënt dit alles ook echt kon voelen en er zich dan zo ook nog een beeld bij kon vormen.

Na enkele maanden op deze manier met het zenuwstelsel gewerkt te hebben, begon ik exact hetzelfde toe te passen bij het Hart met als focus zijn

onlosmakelijk met die persoonlijkheid verbonden is. We plaatsen op deze manier een tegengewicht tegenover het trauma en zelfs tegenover het trauma van het trauma; want de vrees voor het onoplosbare en de grootsheid ervan maakt dit vaak tot een echt monster!

De angst voor het onbekende wordt letterlijk vervangen door een heropvoeding, een leren kennen van het eigen lichaam waarbij we op een zeer eenvoudige manier vertellen hoe alles werkt en wat de levenstaak is van het Hart en zijn Pericardium. Het is heel simpel een bevestiging van de realiteit van het lichaam waarin wij wonen. Hoe mooi en ontroerend kan het zijn om te vernemen dat jouw Hart al die jaren beschermd werd en dat deze Beschermers nu nog steeds op wacht staat?

Maar nóg mooier is de stap die dan genomen wordt:

"Hallo Hart, kan je me horen?"

En:

*"Hallo Hart,
wat kunnen we voor je doen?"*

In de volgende Dura gaan we écht praten met het Hart

gingen kijken, naar het ruggenmerg, de zenuwbanen die vanuit de nek naar armen en handen lopen en natuurlijk die enorme bundels die vanuit het sacrum tot aan de voeten reiken. Al snel leerde ik dat, wanneer ik wat voorbeelden gaf aan mijn cliënten, ze dan beter begrepen wat ik van hen verlangde. Vooral het bekijken van de verschillen tussen links en rechts maakte het gemakkelijk om écht contact te krijgen met de weefsels of de organen die in focus waren.

beschermers, het Pericardium. Ik voelde echt dat dat onzin was elk trauma apart te gaan bekijken -laat staan te trachten dit op te lossen- als er bij de cliënt geen solide basis was van waaruit we konden vertrekken. En wat anders dan Liefde kan die basis zijn?

In onze Hartmodule maken we samen eerst contact met het diepste ritme en daar verblijven we soms 1 of zelfs 2 sessies. We nemen hierin letterlijk vakantie van het zelf, onze persoonlijkheid en dus ook van het trauma dat

Etienne Peirsman is oprichter en hoofd-docent van de 'Belgian Cranio Sacral and Meditation Society vzw.' en de BVBA 'Cranio Sacraal voor Iedereen' in België. Hij verzorgde als hoofddocent de Cranio Sacraalopleiding aan de OSHO Multiversity te Amsterdam. Inmiddels is hij directeur van de Peirsman Cranio Sacraal Academie (www.pcsa.nu) in Bussum en doceert hij in Noord-Amerika aan 'The New Mexico Academy of Healing Arts' in Santa Fe en 'Bastyr University' in Seattle.

